

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa A.K.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń i Reasekuracji [...] S.A. w W.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w R.
z dnia 15 września 2016 r., sygn. akt I ACa [...] /16,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje adw. Ł.S. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w R.) kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna, wobec tego, że przysługuje od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zakres a jej podstawowym celem jest zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie. Publicznoprawny charakter skargi powoduje, że Sąd Najwyższy dokonując, w ramach przesądu, oceny skargi, bada jedynie czy wystąpiły ustawowe przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania, to jest czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy zachodzi nieważność postępowania lub czy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c.).

Powódka we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała przesłankę z art. 398⁹ pkt 4 k.p.c. to jest oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W związku z tą przesłanką przypomnieć należy, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza dostrzegalną od razu, na pierwszy rzut oka, trafność zarzutów tej skargi, a zatem stan, w którym każdy prawnik, bez przeprowadzania wnikliwej analizy, powinien dojść do wniosku, że zarzuty skarżącego są niewątpliwe, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe. Chodzi, więc, jak to ujął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49) o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Ta bezdyskusyjna wadliwość kwestionowanego orzeczenia powinna być wykazana w wyczerpującym uzasadnieniu. Sąd Najwyższy poddał badaniu zarzuty stawiane we wniosku, mające uzasadnić twierdzenie skarżącej o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jednakże ich analiza do takiej konkluzji nie prowadzi. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku odnosi się do zarzutów apelacji, stąd nie można Sądowi drugiej instancji postawić zarzutu tak rażącego, jak wymaga tego wskazana przesłanka, naruszenia

przepisów, że uzasadnione byłoby twierdzenie, iż Sąd ten nie zrealizował swojej funkcji rozpoznawczej i kontrolnej, co było wiodącym motywem wniosku.

Nie znajdując wystarczających podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania, orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. mając na uwadze trudną sytuację życiową skarżącej.

O wynagrodzeniu należnym ustanowionemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym pełnomocnikowi powódki orzeczono na podstawie § 8 pkt 7 w związku z § 16 pkt 2 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714).

aj

ał